

Fragment Rendez-vous

Ik leg mijn onderarmen op de stalen toiletpot. Mijn maag trekt zich samen en de pijn die dat veroorzaakt is onbeschrijflijk. Er volgt geen opluchting. Alleen maar meer pijn, die de misselijkheid en totale ontreddeering voor even naar de achtergrond dringt.

Al mijn organen voelen rauw, alsof mijn lichaam een groot biologisch alarmsysteem is dat op hol is geslagen. Alsof ik doodga.

Ik duw me van het toilet weg en ga op het bed zitten. Verdwaasd staar ik naar de muur, institutioneel groene betonverf, die vol zit met onduidelijke krassen en spreuken.

Ingekerfde kreten, laatste boodschappen, hersenspinsels, stille getuigen van alle mensen die me voorgingen.

De zenuwen gieren door me heen. Ik hijg. Zuig lucht naar binnen, maar het is niet genoeg. Een paniekaanval. Ik heb er vaker een gehad, de afgelopen maanden. Maar nooit zo extreem.

Niet hyperventileren, Simone, niet hyperventileren.

Ik vouw mijn handen over mijn mond en probeer me te concentreren, zo rustig mogelijk adem te halen.

Tellen, tel tot drie. Uitademen. Inademen. Eén, twee, drie. Uitademen. En nog eens.

Gebonk op de deur. Het dringt nauwelijks tot mijn overspannen zintuigen door. Het luikje wordt opengedaan. 'Madame?'

'J'arrive,' zeg ik, zoals ik in het afgelopen jaar gewend was, als de bakker of de postbode, of wie dan ook, iets kwam brengen en ik niet snel genoeg bij de deur kon zijn.

'Ik kom eraan.'

Tegelijkertijd dringt het tot me door hoe misplaatst mijn kreet is. Ik heb nog net de tegenwoordigheid van geest een vochtige lok haar achter mijn oor te stoppen. Mijn handen trillen ongecontroleerd.

Het slot gaat van de deur en er verschijnt een politieman, donker haar, een jaar of vijfentwintig. Hij kauwt ergens op. Aan zijn leren gordel hangen een holster met een pistool, handboeien en een walkietalkie.

Hij kijkt me aan met een blik die het midden houdt tussen afkeuring en plezier.

Ik ga staan, en ril na van walging. Hou me op de been door met één hand tegen de muur te steunen. De politieman loopt naar binnen. Het is alsof hij zweeft, alsof hij onmenselijk is, niet echt, evenals mijn rol in deze setting. Een nare droom, waaruit ik niet wakker word.

Dit kan niet waar zijn, dit zou mij nooit gebeuren.

Niet mij.

Ik kijk op en lees in zijn ogen wat hij ziet. Geen moeder van twee kinderen, voormalig voorleesmoeder, eigenaresse van een prestigieuze chambres d'hôtes. Hij ziet een vrouw

met verward en plakkerig haar, rode vlekken in het gezicht, een T-shirt dat aan haar lichaam kleeft. Hij ruikt mijn paniek.

Ik zou willen wegkruipen van schaamte. Ik heb mijn leven vergooid, schiet het door me heen. Volledig.

Het is over en uit. Ik ben vierendertig, ik had alles, en heb dat alles vergooid. Mijn leven, dat van Eric, en dat van mijn kinderen. En voor wat?

Of beter: voor wie?